

af Kongen. Jeg synes, det er en god Bestemmelse, og jeg ønsker, at saavel den som hele det øvrige Lovkompleks maa finde et villigt Øre hos dette høje Ting og nyde hurtigt Fremme.

Povlsen: Ved Forelæggelsen af denne Samling Lovforslag udtalte den højtærede Minister — der foreligger desværre ikke noget Fortryk, vi har jo ikke set Fortryk i lange Tider, men jeg tror dog ikke, jeg tager fejl —, at man maatte se hele denne Samling Lovforslag under det Synspunkt, som det sønderjydske Kirkeudvalg, det af Vælgerforeningen nedsatte Kirkeudvalg, allerede har fremsat, og som den højtærede Minister ogsaa fremsatte i Bemærkningerne til Menighedsraadslovsforslaget, nemlig at Maalet med disse Love var for det første, at Grænsen ved Kongeaaen nu maatte slettes lempeligt, men grundigt, at Sønderjylland gaar over i den danske Folkekirke, og at det danske Flertals Forhold til de tyske Mindretal maa præges af Retfærdighed i kristen Aand, og at den danske Befolkning maa faa sin Ret uden at komme de tyske Medkristne for nær. Det er ogsaa rigtig, at de otte af de Lovforslag, vi har faaet forelagt, virkelig kan ses og maa ses under dette Synspunkt, idet de alle sammen angaar Forhold, hvor der er Uoverensstemmelse mellem den kirkelige Ordning Syd og Nord for Kongeaaen, og hvor man derfor søger at tilvejebringe Overensstemmelse. Man kan tvistes om, hvorvidt det sker med Lempe eller ikke med Lempe. Det kan jo være saadan, at „grundig“ og „lempelig“ overhovedet ikke kan forliges. Hvor der nemlig er saa afgjorte Uoverensstemmelser mellem Forholdene Syd og Nord for Kongeaaen, bliver det vanskeligt baade at faa en grundig og en lempelig Slettelse af Grænse. Men, som sagt, de otte Forslag kan ses ud fra det angivne Synspunkt.

Et af Lovforslagene kan dog absolut ikke falde ind under dette Synspunkt, nemlig Forslag om Valg af Biskopper. Det ligger ganske udenfor dette Synspunkt, idet det jo ikke er et Omraade, hvor der er Uoverensstemmelse mellem Forholdene sønden for Kongeaaen og her. I Virkeligheden foreslaas her en Nyordning, der ikke har den ringeste Tilknytning, hverken sønden for Kongeaaen eller nord for den, og som betegner et afgjort Brud med hele den kirkelige Udvikling, der er foregaaet, siden vi fik Loven af 4. April 1855 om Sognebaandsløsning.

Man tør vel derfor gaa ud fra, at netop dette Lovforslag om Valg af Biskopper er

den højtærede Kirkeministers dybeste personlige Indsats i dette kirkelige Lovgivningsarbejde. Vi maa nemlig huske paa, at det ikke er det kirkelige Udvalg, der af egen Drift har taget dette Spørgsmaal op, men at det er sket paa Initiativ af den højtærede Kirkeminister, og derfor mener jeg, at vi her har det Arbejde, som den højtærede Kirkeminister vil afslutte med. Han begyndte sit Arbejde med Loven om Menighedsraad, og den Gang han forelagde og fik gennemført denne Lov, var det aabenbart den højtærede Kirkeministers Drøm, at der skulde bygges videre derpaa. Den højtærede Minister har aldrig lagt Skjul derpaa, og det forbavser mig derfor, at man kan se Udtalelser gaaende ud paa, at den højtærede Minister ikke har tænkt sig at bygge nogen Kirkeforfatning op, thi det har altid været den højtærede Kirkeministers Maal at faa bygget en Kirkeforfatning op, og i dette Lovforslag om Bispevalg har vi netop et Skridt frem derimod. Maalet naaede den højtærede Kirkeminister ikke i sin politiske Levetid, men hvis det lykkes at gennemføre dette Lovforslag, saa er der gjort et godt Skridt frem mod dette Maal, idet man her giver Menighedsraadene en Opgave, som ligger langt ud over den, som man, da den første Menighedsraadslov blev gennemført, tænkte sig at give dem, navnlig fra deres Side, som var betænkelige ved Menighedsraadene, en Opgave, som rækker langt ud over Sognet, som rækker ud over Stiftet og i Virkeligheden kan komme til at gribe dybt ind i Kirkens indre Liv. Det er det, den højtærede Kirkeminister tilstræber. Faar han Held til at gennemføre det, saa har han naaet et godt Skridt frem ad den Vej, som han vel havde tænkt sig at skulle naa til Ende med, inden han gik af. Den samme Tendens til at bygge en Kirkeforfatning op, som vi her træffer nærmest med Hensyn til Kirkens indre Liv ved Bispevalglovsforslaget, træffer vi imidlertid ogsaa, naar vi kommer til de andre Lovforslag i den foreliggende Samling. Ser vi paa Loven om Menighedsraad og paa Loven om Præstelønninger, saa har vi der i Virkeligheden den økonomiske Organisation, den økonomiske Forfatning i vor Folkekirke til Dels gennemført. Jeg har intet som helst imod, at vi giver Menighedsraadene Afgørelsen, naar det gælder om, hvorvidt en Svinesti ved Præstegaarden skal ordnes eller ej, som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard talte om under Finanslovbehandlingen, eller der skal flyttes en Skillemur eller sættes nye Kakkellovne op. Jeg har altid som Kirkeminister følt det